

søgte hen, rejste man sig straks for at rømme Bænken. Men med en Haandbevægelse bad han dem ikke at lade sig forstyrre og tog rolig Plads ved Siden af en tyk Bondemand i det ene Hjørne af den iforvejen tæt besatte Stol.

Den eneste i hele Kirken, der hverken havde lagt Mærke til den fremmede Mand eller den Opsigt, hans Ankomst vakte, var Provst Tønnesen. Da han havde sluttet Indledningsbønnen, tog han fat paa Alterbogen og gav sig til med hævet Stemme at oplæse Dagens Tekst. Derimod havde Hælpelærer Johansen straks opdaget den mærkelige Uro i Forsamlingen, og da han ved at stikke Hovedet ud af sin lukkede Stol fik Øje paa den fremmede, rejste alle hans krøllede Lokker sig ret ivejret som en Haandfuld Spaaner. Med et forfærdet Blik saa han op paa Provsten, som om han vilde give denne et Tegn. Men Tønnesen vedblev uforstyrret med sin Oplæsning, og da denne var færdig, pudsede han Næsen, saa det rungede fra alle Kirkens Hjørner, stemmede derpaa begge Hænder mod Prækepulten og begyndte at tale.

III

Paa samme Tid gik Emanuel muntert nynnende hen ad Fodstien, der førte fra Vejlbj Overdrev ned mod Skibberup. Han havde ombyttet sin før saa uundværlige Silkeparaply med en Egekæp, og istedet for sin forrige Hovedbedækning af mørkebrunt Plys bar han en simpel Halmhat med en mægtig Skygge. De sidste otte Dages rastløse Friluftsfærden i den brændende Foraarsol havde gjort hans Ansigt rødskjoldet og fyldt det med smaa, gulbrune Fregner paa Næseryggen og under Øjnene, mens hans blonde Kristus-Skæg var bleget bleget, saa det tegnede sig næsten hvidt mod den farvede Hud.

Om Beskaffenheden af den Uro og Gæring, han i Løbet af den sidste Uge havde fremkaldt i Sognet, havde han endnu kun uklare Forestillinger. Da han i Øjeblikket selv var Kampens Genstand, havde Skibberupperne — stadig paa Forslag af Væver Hansen — ikke indviet ham i deres Planer; og da hans Svigerforældre af samme Grund havde undgaaet enhver Ind-